

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

גם כאשר "מלכיות מתגרות בו", "וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים", נמצאים בני" במעמד ומצב של מנוחה ושלוש, כיון שהקב"ה אומר להם "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם... הגיע זמן גאולתכם"

ראה עמוד 6

ערב שבת קודש פ' רצא, יו"ד כסלו
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תמ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

יצחק בן מרים שיחי סבג
לרגל יום הולדתו כ"ו מ"ח,
לשנת ברכה והצלחה בגוי"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

הדבר היחידי שחסר / משיחות ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב

6 זמן הגאולה

"לא רעב ולא מלחמה" - מעין זה גם בדגעי הגלות האחרונים / פ' השבוע באור הגאולה

10 "בני אל תתייראו" - מדור חדש!

המקום הבטוח ביותר בעולם! / תשובות ומענות כ"ק אד"ש מה"מ בעת "מלחמת המפרץ"

11 "בזכות נשים צדקניות"

גם נשים חייבות בהפצת המעיינות חוצה / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

13 כתי"ק - פרסום ראשון

בודאי שהעולם מוכן לגאולה / צילום מהגהת הרבי לשיחת ש"פ ויצא, י"א כסלו ה'תשמ"ז

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

עבודה מלשון "עבוד ערות", כמאחז"ל: לא ינעתי ומצאתי אל תאמין בו, ינעתי ומצאתי תאמין - האם מען דעם כלל או אדם לעמל ילד? או "איני מבקש בו" אלא לפי כתי"ק, ניס לפי כח כלל ישראל, נאר לפי "כתן", כחו של כאור"א בפרט.

אין מ'רעציליט וועגן דעם יעדער אידן (ניס בכרי מועל'ן א נמיכת רוח ח'ו, נאר אדרבה - בכרי ארויסרופן א שמחה בשעת מ'רערוויסט זיך או ניס קונדיק אויף די שוועריקייטן אין די עבודה ומעשה, אין דאס בכחו של כאור"א, און מ'תאט נעגעבן יעדערן דעםן זכות ואחריות צו דאס קענען מקיים זיין במועל.

און נאכמער: אע"פ וואס דאס פארערט טאקע א יגיעה גדולה - בשעת אבער א איד זיך מתכוונן אין דעם וואס ער טוט אויף דורך די עבודה ביגיעה, ווערט דאס פאר אים ניס קיין טירחא וצער, נאר אדרבה - א שמחה גדולה. ע"ד משל די יגיעה מון טראגן א משא של אבנים טובות ומרגליות. פארשטייט יעדערער, או פאר אים אין די גרעסטע שמחה (וועאכ"כ ניס קיין צער) צו טראגן די שווערע משא - אבי ער קען צו זיך אריינטראגן די אבנים טובות ומרגליות. ער טרענט זיך נאר ניס נאך וויפל וועגט די משא. אדרבה: ער פרעגט וויפל אבנים טובות ומרגליות וויינען פאראן, און אויב מ'ענטפערט אים - צוויי מאל אויפיל וויפל ער האט זיך פארגעשטעלט - האט ער ניס צוויי מאל אויפיל צער, נאר צוויי מאל אויפיל שמחה.

ובפרט, או כדורנו זה האט מען שוין די הבטחה מון כ"ק מו"ה אדמו"ר⁵⁴, או היינט דארף מען שוין ניס אנקומען צו אן עבודה ויגיעה גדולה, און א "הימים האלה נזכרים ונעשים" - ווארום אלץ אין שוין היינט צוגעגרייט, עס דארף נאר זיין "עסוד הכן כולכם", שטיין מיט א תוקף (עמדו), און צוגעגרייט (הכן), און צוזאמען מיט אנדערע אידן (כולכם) - באקומט אלע השמעות והמשכות.

און אפילו די עבודה וואס דארף יע זיין - באשטייט נאר מון "צופנן די קנטפלעך"⁵⁵: די קאפ און הארץ ווינען שוין "צוגעמוגט", אין דארף אבער האבן תכלית השלימות - דארף ביי אים אויך זיין צוגעמוגט די קנעפ מון די לבושים החיצוניים.

און בשעת מ'פארענדיקט נאר צופנן די קנעפ - קומט גלייך די גאולה.

און נאכמער: ווי ס'איז מבוואר אין די דרושים⁵⁶ מון מ' ישלח (וואס מ'גייט באלד ליינענען) - או יעקב אבינו איז שוין געווען גרייט צו דער גאולה, און מצדו איז עשו אויך געווען גרייט, נאר מפני סיבות האט זיך דאס דעמולט פארהאלטן אבער איצטער פאחריו וואס "כלו כל הקיצין"⁵⁷, אין א דבר ברור אז אויך אוח"ע (עשו"ע) מצדו ווינען צוגעגרייט צו דער גאולה, מ'דארף נאר האבן אז א איד זאל דאס אים מודיע זי און אויסשטרעמען - קומט גלייך די גאולה, "מיד הן נגאלין"⁵⁸.

ובפרט דורך די חסמה אין הפצת המעיינות חוצה וואס איז בכחו של כל אור"א בפרט, וואס ברענגט קאחי מר דא מלכא משיחא, די גאולה כללית - ע"ד ובדוגמא ווי דער בעל הגאולה, א יחיד לכאורה, איז אויך "הנשיא הוא הכל", און האט גע'מועל'ס אז ער זאל נגאל ווערן לעיני כל העם.

ניס ער כח לכאור"א בישראל צו אויסטאן בא זיך זיין גאולה חסרית, און די גאולה הכללית (ע"י הפצת המעיינות חוצה).

במחרת בימינו ממש ובשמחה ובטוב לבב.

אמת
הוא
הכל

אמת
הוא
הכל

אמת
הוא
הכל

אמת
הוא
הכל

אמת
הוא
הכל

הדבר היחידי שחסר

- שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה!
- ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב, העינים והאזנים – שיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש ● ולאחרי 40 שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" ● משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידית*

מתפשטת גם בעוד מדינות, כפי שראו ורואים בפרט לאחרונה) –

הרי מובן, שעתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונודעו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר – אורו² של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלימה, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל-ידי זה – מתגלה הדבר גם בפשיטות של כל יהודי,

והדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלויתן ושור-הבר ויין המשומר³, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אביהם"⁴ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד

א. [.] על-פי סימני חז"ל (במסכת סנהדרין, במדרשים ובכ"מ) נמצאים כבר בשלב הגאולה ממש,

וכמדובר כמה פעמים לאחרונה, שלאחר הריבוי המופלג של מעשינו ועבודתנו במשך כל הדורות, ובפרט לאחר עבודתם של רבותינו נשיאינו, החל מאבות החסידות וימי גאולתם (בי"ט כסלו וי"ד כסלו) וימי הולדתם וההילולא שלהם (בט' כסלו, בכ"ד טבת וכו'), ומאז כבר עברו כמה דורות ושנים, עד לעבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כבר סיימו את כל הבירורים,

כולל גם הבירור של "עשו הוא אדום"¹, ומכל-שכן וקל וחומר, שהרי אפילו בזמן יעקב, סבר יעקב וחשב שעשו נתברר כבר (ומצד דרגתו של יעקב אמנם כך הי'), כנ"ל, על-אחת-כמה-וכמה לאחר ריבוי העבודה מאז, הרי עשו כבר נתברר לגמרי, כפי שרואים זאת גם בהנהגה בזמן הזה (בגלות אדום) של אומות העולם המתייחסים ל"עשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד (והנהגה זו

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל. וישלח לו, א.

און אפילו די עבודה וואָס דאַרף יע זיין – באַשטייט נאָר פון "צופּצן די קנעפלעך": די קאַפּ און האַרץ זיינען שוין "צוגעפּוצט", ואפילו הלבּושים – אַ איד דאַרף אָבער האָבן תּכלית השלימות – דאַרף ביי אים אויך זיין צוגעפּוצט די קנעפּ פון די לבושים החיצוניים.

און בשעת מ'פּאַרענדיקט דעם צופּצן די קנעפּ – קומט גלייך די גאולה.

און נאָכמער: ווי ס'איז מבואר אין די דרושים פון פ' וישלח (וואָס מ'גייט באלד לייענען) – אַז יעקב אבינו איז שוין געווען גרייט צו דער גאולה, און מצדו איז עשו אויך געווען גרייט, נאָר מפני סיבות האָט זיך דאָס דעמולט באַ עשו'ן פּאַרהאַלטן; אָבער איצטער, לאחרי וואָס "כלו כל הקיצין", איז אַ דבר ברור אַז אויך אַוה"ע מצדו זיינען צוגעגרייט צו דער גאולה, מ'דאַרף נאָר האָבן אַז אַ איד זאָל דאָס אים מודיע זיין און אויפשטורעמען – קומט גלייך די גאולה, "מיד הן נגאלין",

ובפרט דורך די הוספה אין הפצת המעינות חוצה וואָס איז בכחו של כל או"א בפרט, וואָס ברענגט קאתי מר דא מלכא משיחא, די גאולה כללית – ע"ד ובדוגמא ווי דער בעל הגאולה, אַ יחיד לכאורה, איז אויך "הנשיא הוא הכל", און האָט גע'פּוּעל'ט אַז ער זאָל נגאל ווערן לעיני כל העם,

גיט ער כח לכא"א מישראל צו אויפּטאַן באַ זיך זיין גאולה הפרטית, ולהקדים די גאולה הכללית (ע"י הפצת המעינות חוצה).

במהרה בימינו ממש ובשמחה ובטוב לבב.

(* תו"א ר"פ משפטים . .

להלן כמה קטעים (מהצילום) בתרגום הפשי ללה"ק:

ובפרט שבדורנו זה ישנה כבר ההבטחה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שעתה לא זקוקים לעבודה ויגיעה גדולה בהנ"ל, וב"הימים האלה נזכרים ונעשים" – היות והיום הכל כבר מוכן, צריך רק להיות "עמזו הכן כולכם", לעמוד בתוקף (עמדו), ומוכנים (הכן), ויחד עם עוד יהודים (כולכם) – מקבל כאו"א (יעדעו ער) את כל ההשפעות וההמשכות.

ואפילו העבודה שכן צריכה להיות – מתבטאת רק ב"לצחצח את הכפתורים": המוח והלב כבר מצוחצחים ("צוגעפּוצט"), ואפילו הלבּושים – (אַ איד) יהודי זקוק הרי לתכלית השלימות – צריכים אצלו להיות "מצוחצחים" גם הכפתורים של הלבּושים החיצוניים.

וכאשר מסיימים את צחצוח הכפתורים – באה מיד הגאולה.

ויתירה מזה: כמבואר בדרושים דפ' וישלח (שתיכף עומדים לקוראה) – שיעקב אבינו ה' כבר מוכן לגאולה, ומצדו גם עשו ה' מוכן, אלא שמפני סיבות זה התעכב אז אצל עשו; אבל עכשיו, לאחר ש"כלו כל הקיצין", דבר ברור שגם אומות העולם מצדו מוכנים לגאולה, וזקוקים רק שיהודי יודיע זאת להם וירעיש אותם – תבוא מיד הגאולה, "מיד הן נגאלין".

(2) זח"ג לד, ב. הובא ונת' בלקוטי לוח"צ לח"ג ע' ריט ואילך.

(3) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ר פ"ג, ג. ועוד.

(4) ברכות ג, סע"א.

בודאי שהעולם מוכן לגאולה

לפנינו (בע' 15) צילום מיוחד (מוקטן) מעלה ההגהה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ ויצא, י"א כסלו ה'תשמ"ז (כקביעות שנה זו) (נדפס בלקו"ש חכ"ה עמוד 357 ס"י ואילך)

להלן פענוח הצילום בתוספת קטע קצר מתחילת הסעיף (הכתי"ק בא בהדגשה):

דער עיקר איז - כמדובר לעיל זאל אַראַפּקומען אין מעשה ועבודה בפועל ממש, אָן קיינע פּשט'לעך!

און אע"פ אז מעשה ועבודה (אָנהויבנדיק פון "ויצא" - ממשיך זיין מנקודת החכמה אין הרחבת הבינה, און דערנאָך אין מדות, ביז אין מחשבה דיבור ומעשה, ביז די עבודה ומעשה פון הפצת המעיונות חוצה צו אַנדערע אידן) פאָדערט אַ יגיעה גדולה ("מעשה" מלשון כפי', און עבודה מלשון "עיבוד עורות"), כמאחז"ל "לא יגעתי ומצאתי אל תאמין כו', יגעתי ומצאתי תאמין" - האָט מען דעם כלל אז "אדם לעמל יולד" און "איני מבקש כו' אלא לפי כחן", ניט לפי כח כלל ישראל, נאָך לפי "כחן", כחו של כאו"א בפרט.

און מ'דערציילט וועגן דעם יעדער אידן (ניט בכדי פועל'ן אַ נמיכת רוח ח"ו, נאָך אדרבה - בכדי ארויסרופן אַ שמחה בשעת מ'דערוויסט זיך אז ניט קוקנדיק אויף די שוועריקייטן אין די עבודה ומעשה, איז דאָס בכחו של כאו"א, און מ'האָט געגעבן יעדערן דעם זכות ("לזכות את ישראל") ואחריות צו דאָס קענען מקיים זיין בפועל.

און נאָכמער: אע"פ וואָס דאָס פאָדערט טאַקע אַ יגיעה גדולה - בשעת אָבער אַ איד זיך מתבונן אין דעם וואָס ער טוט אויף דורך די עבודה ביגיעה, ווערט דאָס פאַר אים ניט קיין טירחא וצער, נאָך אדרבה - אַ שמחה גדולה. ע"ד משל די יגיעה פון טראָגן אַ משא של אבנים טובות ומרגליות. פאַרשטייט יעדערער, אז פאַר אים איז די גרעסטע שמחה (ועאכו"כ ניט קיין צער) צו טראָגן די שווערע משא - אבי ער קען צו זיך אַריינטראָגן די אבנים טובות ומרגליות. ער פּרעגט זיך גאָר ניט נאָך וויפל וועגט די משא, אדרבה: ער פּרעגט וויפל אבנים טובות ומרגליות זיינען פאַראַן, און אויב מ'ענטפערט אים צוויי מאָל אַזויפיל וויפל ער האָט זיך פאַרגעשטעלט - האָט ער ניט צוויי מאָל אַזויפיל צער, נאָך צוויי מאָל אַזויפיל שמחה!

ובפרט, אַז דורנו זה האָט מען שוין די הבטחה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אַז היינט דאַרף מען שוין ניט אָנקומען צו אַן עבודה ויגיעה גדולה [בהנ"ל - מלקו"ש)], און אין "הימים האלה נזכרים ונעשים" - וואָרום אַלץ איז שוין היינט צוגעגרייט, עס דאַרף נאָך זיין "עמדת הכן כולכם", שטיין מיט אַ תוקף (עמדו), און צוגעגרייט (הכן), און צוזאַמען מיט אַנדערע אידן (כולכם) - באַקומט יעדערער אַלע השפעות והמשכות.

ההולדת (כאשר מזלו גובר⁹) ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי, להוסיף בלימוד תורתו, דוקא באופן של "רחובות הנהר" דבינה (שמחברת רוחניות וגשמיות כנ"ל בארוכה).

והלימוד בזה שייך לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (כמדובר כמה פעמים שלימוד החסידות והפצת המעיונות חוצה שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-ידי זה אתי מר דא מלכא משיחא).

ו"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה"¹⁰ - להביא זאת במעשה ועבודה בפועל, וללמוד מאדמו"ר האמצעי, אשר אצלו באה לידי ביטוי שלימות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום), "ממלא שנותיהם מיום ליום" - שאצל כל אחד תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרוחניות וה"חסידישקייט" שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, יורגשו ("זאָל זיך אָנהערן") החמימות והחיות הנובעות מה"אידישקייט" ומה"חסידישקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' ביניהם כל פירוד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש.

נוסף לזה - שיראו לארגן בכל מקום ומקום התוועדויות חסידיות, החל בחג הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמוד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בענינים הנ"ל,

כולל גם - החלטות לעשות ההכנות המתאימות כדי לסדר התוועדויות חסידיות, והתוועדויות גדולות, ב"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן, ולראות לעשותן בכל מקום ומקום בכל קצווי תבל, עד אפילו בפניה

עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים⁵ שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע";⁶

קעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים וש"ס הגידים הגשמיים - נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים⁷ וש"ס מצוות לא תעשה כנגד ש"ס גידים⁸) - ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל - ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים - ושיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם - את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של רא"י, שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז יראו זאת!

ב. ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל:

כיון שחיבור הנשמה וגוף, ורוחניות וגשמיות, כבר ישנם בשלימות (כנ"ל), והכל כבר מוכן לגאולה - צריך לעשות דברים שיגלו זאת בפועל ממש.

ולכל לראש בענין שהזמן גרמא - ביום

(5) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה גם שו"ת הח"ס חר"מ (ח"ו) בסופו (סע"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האלף כלל ע'. ועוד.

(6) תבוא כט, ג.

(7) מכות כג, סע"ב.

(8) זח"א קע, ב.

(9) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

(10) מגילת כו, א.

"אינה זה"

ויה"ר שהדיבור בנוגע לגאולה העתידה באופן ד"אחישנה" יבוא גם במעשה בפועל ממש – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

ובפרט כאשר הדיבור בענין זה הוא ביום השבת, ובשבת גופא – בזמן דרעוא דרעוין, ובמקום קדוש – בית הכנסת ובית המדרש, מקום שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה, ובפרט שבד' אמות אלו ה' כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו במשך עשר שנים – והרי קדושה אינה זה ממקומה, היינו, לא זו בלבד שזהו באופן דפעולה נמשכת, אלא יתירה מזו: קדושה אינה זה ממקומה.

וכל זה נפעל ע"י כללות מעשינו ועבודתנו במשך זמן הגלות, ובאופן ד"ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה"⁸, כמבואר בתו"א⁹ דקאי על כללות עבודת הברורים דעולם התיקון כו'.

והעבודה היא באופן ד"פדה בשלום נפשי"¹⁰ – כמבואר בשערי תשובה¹¹ לאדמו"ר האמצעי דקאי על העבודה באופן של שלום, היינו, שאין מציאות של מנגד כלל, ולכן אינו זקוק לענין של מלחמה כו', אלא העבודה היא באופן של שלום.

(משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

(7) ישע"י ס, כב. וראה סנהדרין צח, א.

(8) וישלח לב, ו.

(9) ריש פרשת וישלח.

(10) תהלים נה, יט.

(11) ח"א (שער התפלה) ספ"ו (גב, ג) ואילך. וראה

בארוכה סה"מ מלוקט ח"ג ע' כז ואילך. ח"ו ע' לג ואילך.

נידחת – באופן שכל פינה בעולם (גשמיות העולם) בה מצויים יהודים, תהי' חדורה באור ובחום החסידי של י"ט כסלו, "ראש השנה לחסידות".

וכן גם להמשיך את ההתוועדויות החסידיות במשך חודש כסלו, ובפרט בימים המיוחדים הקשורים עם תורת החסידות ודרכי החסידות, ועד גם – בסיום חודש כסלו – לערוך התוועדויות במשך ימי החנוכה, וברוח זו של הארת עצמו והסביבה בנרות החנוכה "על פתח ביתו מבחוק", ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום¹¹.

כולל – כמנהג רבותינו נשיאנו¹² – לערוך מסיבות לבני הבית בימי חנוכה, ולחלק "דמי חנוכה" לבני הבית¹³, ובפרט לילדים, לבנים ובנות, כי כאשר כל אחד מקיים מנהג זה – בפרסום המתאים – ועוד בהוספה ובהרחבה על-ידי הוספה בנתינת "דמי חנוכה" בריבוי (שעל-ידי זה מתוסף בענין השמחה אצל הילדים) – מתקשרים עוד יותר (על-ידי קיום מנהג זה) עם רבותינו נשיאנו, שזה נותן תוספת כח להחדיר את תורתם, הוראותיהם, ומנהגיהם אל תוך חיי היום-יום הפרטיים.

כולל ובמיוחד – גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה ללמוד עניני גאולה ועניני משיח, כדי להתכונן ולהכין אחרים עוד

(11) שבת כא, ב.

(12) "היום יום" כח כסלו.

(13) ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 163. וש"נ.

יותר לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

ג. ויהי רצון, שמהדיבור וקבלת החלטות טובות עתה בענינים אלו – יביא הדבר תיכף ומיד בגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, לעיני בשר של כל יהודי ושל כל ישראל, ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – "ארו עם ענני שמיא"¹⁴ – יחד עם כל מעשינו ועבודתנו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים ("כספם וזהבם אתם"¹⁵) ביחד עם הבתי "מקדש מעט"¹⁶, וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כולם ברצונם הטוב...) – אשר נעשו חדרים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ"ל), "ושכנתי בתוכם"¹⁷ – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, בבית המקדש השלישי [ויש' לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעין מקדש מעט – מתחברים ומתדבקים¹⁸ ל"מקדש אדני-כוננו ידך"¹⁹], בקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי', שממנה הושתת העולם²⁰,

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש. ■

(14) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

(15) ישע"י ס, ט.

(16) ראה מגילה כט, א.

(17) תרומה כה, ח.

(18) ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה בית רבינו

שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך). וש"נ.

(19) בשלח טו, יז.

(20) יומא נד, ב.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה

ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העיור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת רבקה בת הרה"ת ר' צבי ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב

יה"ר שיקויים היעור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

נדבת בני: הרה"ת ר' שמואל שי' והרה"ת ר' יעקב שי' שפריצער

"לא רעב ולא מלחמה" - מעין זה גם ברגעי הגלות האחרונים

[. .] ויה"ד שהדיבור וקבלת החלטות טובות בהנ"ל ימהרו ויזרו עוד יותר גמר ושלימות בירור העולם, "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה", ובלשון הרמב"ם בסיום וחותרם ספר הי"ד [. .] שמושיח צדקנו "יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר¹ כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"², "ובאותו³ הזמן לא יהי שם לא רעב ולא מלחמה"⁴ . . ולא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד כו', שנאמר⁵ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחות ש"פ ויצא, ז' כסלו ה'תשנ"א - חוגה)

- (1) צפני' ג, ט.
- (2) ספי"א.
- (3) ספי"ב.
- (4) ומעין זה גם ברגעי הגלות האחרונים - שגם כאשר "מלכות מתגרות כו'", "מלך פרס* מתגרה במלך ערבי . . וכל אומות העולם מתרעשים
- (5) ישעי' יא, ט.

(* להעיר מויק"ר ספי"ג: "את החזיר זו פרס" וראה בארוכה לקוטי לוי"צ (לזחיג' עי רמו ואילך) בביאור סיפור הגמרא (זבחים יט, רע"א) ש"איזוגר מלכא" (מלך פרס) קיים הענין ד'יהיו מלכים אומניך" בזמן הגלות - שזוהו תוכן הענין דערניד חזיר ליטרהו, עיי"ש.

ללכת לגאולה ולא להתחשב בשום דבר

הנחה: "ועד הנהות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך" (פרשתנו לא, א)

דובר לעיל¹, שהיציאה והירידה של יעקב בחרון ("חרון אף של מקום"²) אצל לבן הארמי מרמזת על כללות ענין הירידה לגלות, וגאולת ועליית יעקב משם חזרה לארץ ישראל, "ארץ

(1) סוף סט"ו בהשיחה (כפי ש"ל בזמנו ע"י ויעד (2) פרש"י ס"פ נח. הנחות התמימים).

גם נשים חייבות בהפצת המעיינות חוצה

במצות "ושננתם לבניך" אין נשים חייבות¹. ולכאורה, מאחר שכללות הענין דהפצת המעיינות חוצה הוא בכלל החיוב ד"ושננתם לבניך", אין נשים חייבות בהפצת המעיינות חוצה.

אבל אליבא דאמת, הנה מאחר שע"י כללות הענין דהפצת המעיינות חוצה ממהרים את ביאת משיח צדקנו, מובן שגם נשים חייבות בהפצת המעיינות חוצה, כי ההתעסקות בפעולות שביכלתן למהר ולזרו את ביאת משיח צדקנו שייכות לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף.

ובנוגע לענייננו²:

הצלחת הפעולה דסיום הדפסת ספר התניא קודם יום השבת - היתה ע"י הסיוע של נשי האברכים שהתעסקו בזה.

וכמרוז³ "נשים במאי זכייין באקריוי כו' ובאתנווי כו' ונטרין לגבריהו כו'", ועד"ז בנוגע לענייננו: לא זו בלבד שהנשים לא הפריעו ולא בלבלו את בעליהן כו', אלא אדרבה, הן עודדו אותם לעזוב את הבית כו', כדי שיוכלו למלא את התפקיד המוטל עליהם בהפצת המעיינות חוצה בתכלית השלימות.

פעולת וסיוע הנשים בהפצת המעיינות חוצה על-ידי הדפסת ספר התניא

והנה, ידוע מארז"ל⁴ שבזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור יצאו בני ממצרים, ומבואר בכתבי האריז"ל⁵ שהדור שיזכה לגאולה העתידה הוא בדוגמת הדור שיצא ממצרים, ועפ"ז מובן שגם הגאולה העתידה תהי' בזכות נשים צדקניות שבדורנו⁶. ובנוגע לענייננו - הרי זו פעולת נשים הנ"ל והסיוע שלהן בקשר לכללות הענין דהפצת המעיינות חוצה ע"י

- (1) ראה הל' ת"ת לאדה"ז הי"ד. אבל ראה ע"ד חיוב נשי ישראל בחינוך ולימוד התורה - סה"ש תש"נ ע' 455 ואילך.
- (2) המדובר קודם לכן בהשיחה אודות הדפסת המהדורא קמא של ספר התניא שנעשתה בזריות גדולה כדי לסיימה עוד קודם י"ט כסלו - המו"ל.
- (3) ברכות יז, א.
- (4) סוטה יא, ב.
- (5) שער הגלגלים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.
- (6) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו.

המקום הבטוח ביותר בעולם!

בקשר עם המצב בעולם בכלל ובאה"ק בפרט, נביא כאן בשבועות הקרובים מספר תשובות ומענות של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בעל-פה או בכתב, בחורף שנת ה'תנש"א – בעת ההכנות ל"מלחמת המפרץ" ובשעת התנהלותה

בעת חלוקת הדולרים יום א', כ"ט כסלו – לא' ששאל האם לנסוע לארץ ישראל היות והוא מפחד מהמצב (תרגום חפשי):

הקב"ה שומר על בני ישראל בכל מקום, ובפרט בארץ הקודש, יכולים אתם לנסוע לבריאות, שיהי' בשעה טובה ומוצלחת!

(”בית חיינו” גל' 69 ע' 8)

בעת חלוקת הדולרים יום א', י"ג טבת – להרה"ג הרב טובי' פרץ דייטש שביקש ברכה למשפחתו המודאגת מהמצב באה"ק (תרגום חפשי):

אין מה לדאוג, זהו המקום הבטוח ביותר בכל העולם!

(”בית חיינו” גל' 70 ע' 12)

בעת חלוקת הדולרים יום א', כ' טבת – להנ"ל שביקש ברכה לשלום בא"י (תרגום חפשי):
שם בטוח יותר מאשר בכל העולם, שיהי' בשו"ט.

– ליהודי מאה"ק שאמר שמשפחתו (הנמצאת בא"י) מאוד מודאגת:

הרי "עיני ה' אלוֹקֵיךְ בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" וממילא אין מה לפחד ובמיוחד בארץ-ישראל".

לא' מחברי ה"פעדעריישון" הנוסעים לארץ ישראל (וכן אמר הרבי לאשתו של הנ"ל):

אתם צריכים לפרסם שהגכם נוסעים לא"י. לא כאלו המפחדים ומפחידים אחרים, אלא להודיע שאתם נוסעים, וששם הוא המקום הבטוח ביותר כיון ששם מקום המקדש...

(”בית חיינו” גל' 71 עמודים: 10, 11, 6)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

מגורי אביו³, מרמזת על העלי' מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה.

ומזה מובן, שמכל הפרטים בפרשתנו הקשורים ליעקב בהיותו אצל לבן ובהליכתו משם, ניתן ללמוד בקשר לגלות וגאולה העכשוויים.

ובכללות:

יציאת וירידת יעקב בגלות בחרן אצל לבן הארמי היתה ירידה עצומה, עד כפי שאומרים בהגדה⁴ שלבן הארמי ה' גרוע יותר מפרעה מלך מצרים, "שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ביקש לעקור את הכל".

אך הירידה היא לצורך עלי', כמסופר בפרשה, שלא זו בלבד שיעקב לא הושפע שמה, אלא אדרבה, הוא יצא משם "שלם"⁵, בתכלית השלימות, עד ל"זיפרון האיש מאד מאד"⁶, ועד שהוא פעל גם את הבידור בגלות ובלבן הארמי, כמבואר בתורת חיים⁷ (של בעל הגאולה) פירוש הפסוק⁸ "וילך וישב לבן למקומו", שיעקב החזיר את לבן (מהיכן שהוא ה' מצוי למטה מטה, יותר נחות מפרעה) למקומו ושרשו בבחי' לובן העליון.

ולאחר-מכן "ויעקב הלך לדרכו" – העלי' מהגלות בדרך לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו", "ויפגעו בו מלאכי אלקים"⁹, היחוד של ארץ ישראל וחוף לארץ כו', שלשם כך היתה כל הירידה בגלות.

ובזה ניתוסף בסיפור הפרשה, שעדיין בהיותו בגלות אצל לבן הארמי, ה' יעקב "הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך"¹⁰, ועד כדי כך שלבן הרגיש זאת.

והענין בזה: כל זמן שיעקב ה' בגלות הוא ידע שזה לא המקום שלו, והלך ללא הפסק אל מקומו האמיתי – "הלוך הלכת", לא הליכה אחת, אלא הלך כל הזמן ("געהאלטן אין איין גיין"), ועשה את עבודתו בגלות בתור הכנה לגאולה, ובמילא היא (העבודה בגלות) חלק מההליכה למקומו האמיתי, "ארץ מגורי אביו".

ואף לפני שהגיע ל"ארץ מגורי אביו", הוא השתוקק והתגעגע לזה – "נכסוף", לא רק פעם אחת ובזה יצא ידי חובתו, אלא כל זמן שעדיין לא הגיע הגאולה אזי "נכסוף נכספתה"!

ומזה ישנו גם הלימוד בנוגע לגלות והגאולה העכשוויים – וכתורת אדמו"ר הזקן¹¹ שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע, ועתה – עם הפסוקים של פ' ויצא:

יש לדעת, שכל הירידה בגלות עד לחושך כפול ומכופל דגלות – היא צורך עלי', בכדי לבוא לעלי' נעלית יותר בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זמן שנמצאים בגלות יש ללכת ללא הפסק – "הלוך הלכת" – לגאולה, ולא להתפעל

(3) ר"פ וישב. (8) פרשתנו לב, א.

(4) בפייסקא צא ולמד. (9) שם ב.

(5) וישלח לג, יח. וראה שם בפרש"י. (10) לא, ל.

(6) ל, מג. (11) "היום יום" ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(7) פרשתנו לט, א. וראה שם לד, ד ואילך. ועוד.

ולא להתחשב בשום דבר, אפילו לא עם לבן הארמי, שהוא מיוחס – בן בתואל¹² בן נחור¹³ בן תרח¹⁴ וכו', לא מתחשבים עמו ועם טענותיו כלל, והולכים לגאולה!

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות אזי "נכסוף נכספתה": משתוקקים ומתגעגעים לגאולה, "יוצאים מהכלים" ("מ'גייט אויס") – מתי תבוא כבר הגאולה. ואפילו לאחר שהשתוקקו כבר פעם אחת עד לכלות הנפש – הרי באם משיח עדיין לא בא לא מפסיקים להתגעגע, אלא "נכסוף נכספתה", ממשיכים להשתוקק ולהתגעגע, שהרי משיח עדיין לא בא – ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע?!

. . ויהי"ר (כמדובר כמ"פ) שבמקום הצורך לעיין מהי תשובתו של יעקב על טענת לבן ("הלוך הלכת גו") – יבוא כבר משיח צדקנו, והקיצו ורננו שוכני עפר¹⁵, ומשה ואהרן עמהם¹⁶, ויעקב אבינו ואדמו"ר האמצעי עמם, ובאם יזכו יוכלו לשאול אצל יעקב עצמו מה ה' המענה שלו על טענת לבן, ולשאול בדרכי נועם ובדרכי שלום, והוא יענה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ותהי' אז שלימות בכל העיניים, שלימות של בני ישראל – "בערניו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, ושלימות בכל עיניהם – "כספם וזהבם איתם"¹⁸, אהבה ויראה הכוללים את כל מצות עשה ולא תעשה, שמזה משתלשל כסף וזהב בגשמיות, ושלימות הארץ – "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשיית השנה ועד אחרית שנה"¹⁹, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(12) תולדות כח, ה.	(16) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.
(13) וירא כב, כ-כב.	(17) כמ"ש ביצ"מ – בא, ג, ט.
(14) נח יא, כז.	(18) ישעי' ס, ט.
(15) ישעי' כ, יט.	(19) עקב יא, יב.

לסיים את השליחות ולשוב אל בית אבינו בהגאולה

"ושבתי בשלום אל בית אבי" (פרשתנו כח, כא)

כאשר יוצאים למלא את השליחות דהפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, "חרון אף של מקום בעולם" – יש לזכור שהכוונה אינה שישאר, ח"ו, במקום זה (גם כאשר נמצא במעמד ומצב נעלה כו'), כי אם, לסיים את מילוי השליחות, ולשוב אל בית אבינו, היינו, שבכל פעולה ופעולה חזור הוא ברצון לסיים את השליחות ולשוב אל בית אבינו, "ושבתי בשלום אל בית אבי" – בהגאולה ע"י משיח צדקנו מהמצב

דגלינו מארצנו (בית אבינו).

וענין זה מודגש ביותר בדורנו זה, דור האחרון – דמכיון שכבר "כלו כל הקיצין"¹, "דאלאי קיצין" (לא רק "דאלאי גלות"), ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו², שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" – הרי בודאי ובודאי שלא נותרה אלא הפעולה הכי אחרונה ד"עמדו הכן כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

ולהעיר:

מובן וגם פשוט, שגם ברגעי הגלות האחרונים צ"ל עבודת השליחות דהפצת התורה והמעיינות חוצה (היציאה ל"חרון"⁴) בכל התוקף והשלימות, ובתכלית המסירה ונתינה כו'⁵, אע"פ שיודעים שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש, ו"מיד הן נגאלין"⁶.

ואדרבה: לא זו בלבד שהידיעה שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש אינה מחלישה, ח"ו, את תוקף העבודה דהפצת התורה והמעיינות חוצה, אלא להיפך – שפועלת תוספת חיות ומרץ כו' בכל עניני העבודה (כולל – הצפי' לגאולה, והתפלה ובקשה ודרישה כו' על הגאולה), בידעו שפעולה זו מוסיפה סיום וגמר השליחות, ולא עוד, אלא שיתכן שזוהי הפעולה האחרונה ממש שבה מסתיימת כללות השליחות ד"ויצא יעקב גו'", ובלשון הרמב"ם⁷ – פס"ד להלכה – ה"מצוה אחת", שעל ידה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – גאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות⁸, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

(משיחת ש"פ ויצא, ז' כסלו ה'תשמ"ח – מוגה)

(1) סנהדרין צז, ב.	לעבוד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר כי בכל כחי עבדתי את אבינו, לפיכך נטל שכו זאת אף בעולם הזה, שנאמר ויפרוץ האיש מאד מאד" (רמב"ם סוף הל' שכירות – שיעור היומי).
(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.	(6) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
(3) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.	(7) שם פ"ג ה"ד.
(4) להעיר, ש "ויצא יעקב גו' וילך חרנה" רומז גם על הגלות (ראה זח"א קמז, א. ב"ר פס"ח, יג. של"ה רצב, ב).	(8) ראה מכלילת בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.
(5) כפי שלמדים מאופן עבודתו של יעקב – ש"חייב	

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנציק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב

יהי"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד מ"ש